

KLIMA PROTESTOV

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

PROTESTIRATI: Ko premišljujem o naslovu uvodnika tega meseca, me tok dogodkov v mojih mislih premetava sem in tja. Znane so nam slike iz raznih delov sveta, ki nam jih v živo prikazujejo televizijska in druga poročila. Prikazujejo nam mirne proteste, kakor tudi zelo nasilne izgrede.

Padec berlinskega zidu pred 30. leti, se gotovo ne bi zgodil brez nepreglednih protestov državljanov. Nevolja in jeza protestnikov v rumenih jopičih v sosednji državi Franciji, me navdaja s strahom, še posebej ker se zavedam, da ne poznam dovolj ozadij, ki so pripeljala ljudi na ulice. Podobno sem zmeden ob protestih v Čilu, ki so se pričeli istočasno, s podtaknjenimi požari na postajah podzemne železnice. Takšno nasilje protestnikov, mi je težko povezati z njihovimi upravičenimi željami. Tudi tu mi manjka poznavanje pravih vzrokov in povezav, ob tem pa me seveda skrbi za moje tam živeče prijatelje in znance. Moje stališče do protestov v Hong Kongu in do volitev na Tajvanu je nekoliko bolj oblikovano. Občudujem pogum študentov, ki z veliko mero državljskega poguma branijo svobodo in demokracijo, nasproti nepopustljivi oblasti mogočne države, vendar sem obenem za njih tudi zaskrbljen.

Tudi v naši lastni državi ni lahko presojati. Soočenja in spori med sindikati in zastopniki delodajalcev, delujejo kot dobro znani obredi, za spremembo številka za decimalno vejico. Zdi se brezkrvni in kot taki nekakšen del sistema. Proteste glede varovanja okolja in naravnih virov, se razlaga kot vrednoto in s spoštovanjem. Protesti za več pravnega varstva človeškega življenja od spočetja naprej, pa se prikazujejo kot nadloga in kot neprimerni. Ob tem je prava ironija, ki sega do neba, da polena na ogenj neodobranja zaščite življenja in sramotenja protestnikov, vodijo isti centri kot projekte varovanja okolja.

Kaj se dogaja z bojem za izpolnitev želja in vrednot v pluralistični družbi? Kdaj so protesti potrebni in kdaj so celo etična dolžnost? Nasprotovanje in odpor imata vedno dve plati. Naše spontane reakcije in ocene, vedno kažejo na našo notranjo lestvico vrednot. Če se naša vrednotna lestvica ne ujema z javnomnenjsko večino, potem resnično potrebujemo svoje trdno lastno prepričanje. Zavzemanje za prave vrednote, zahteva pogum in tudi solidarnost s tistimi, ki so zaradi svojega drugačnega prepričanja izpostavljeni tveganjem in nevarnosti represalij.

PRIDOBIVATI LASTNO MNENJE: Verjetno ste že doživeli ali opazovali otroka z jeznim in rdečim obrazom, kako stoji pred starši. Z vsemi močmi hoče pokazati svoj odpor in se ne bo premaknil, da naredi to kar se pričakuje od njega. Glede na otrokovo starost se človek tolaži, da so faze kljubovanja del običajnega otrokovega razvoja. Govorimo o obdobju prebujanja otrokove avtonomije in o njegovem prizadevanju za samostojnost. To je učni proces zaznavanja, izražanja in uveljavljanja lastne volje. In obratno, to je del učenja in zorenja otroka, za zaznavanje in spoštovanje potreb drugih. K samostojnosti človeka, nedvomno sodi tudi prirojena in pridobljena sposobnost, da se zna živeti v svojega bližnjega.

Oče Kentenich na več mestih govori o tem, kako zelo je človek podoben Bogu. To jasno in odločno izrazi z besedami: „Kot naravna in natančna podoba Boga je človek bitje, ki po notranji zasnovi sme, hoče in mora izrekati besedi - jaz in ti.“ Človekova samozavest in vdanost sta dve človeški vrlini, ki se ju moramo naučiti. Ljudje v sebi njuno potrebujemo medsebojno ravnovesje teh dveh kreposti, ob istočasni naravnosti na moralne vrednote. V ozračju polarizacije in protestov med sodelujočimi v konfliktu, te vrline hitro izginejo.

NASPROTOVATI IZ SOLIDARNOSTI IN SOODGOVORNOSTI: Med študijem sem spoznal patra Humberta Anwandterja, doma iz Čila. Aktivno je sodeloval pri ustanavljanju Schönstattske skupnosti v Čilu. Pripovedoval mi je o svojem izkustvu, ki govori o tem, kako je bilo patru Kentenichu pomembno odkrito mnenje njegovih sobratov. Pater Humbert je bil človek z neverjetno podrobnim poznavanjem izjav, besedil in idej ustanovitelja patra Kentenicha, kar je slednji vedel, zato je moral patru Kentenich obljubiti, da mu bo povedal, če se s čimerkoli v Kentenichovih mislih, idejah ali učenju, ne strinja. „Obljubiti sem mu moral, da mu bom to povedal, kar mi ni bilo lahko.“

Poznamo veliko takšnih in podobnih zgodb. Dobro vemo, kaj pomeni biti kamen spotike, ko izkusimo nasprotovanje. Kadar gre za naša pomembna prepričanja, to sploh ni enostavno. Brez zaveznikov in podobno mislečih ljudi, človek ne more dolgo vzdržati hudih pritiskov nanj. Poznamo tudi razmere, ko se zavedamo, da ne moremo kar molčati, ampak moramo izreči nasprotno mnenje ali celo protest. Za dolgoročen obstoj naše vere, je odločilna avtentičnost celotne osebnosti kristjana. V Lukovem evangeliju beremo, da bo Jezus tisto znamenje, kateremu se bo nasprotovalo. Besedilo se konča z pojasnilom zakaj bo tako: „...“, *da se razodenejo misli mnogih src.*“ Lk 2, 35b

Naše življenje, pa naj bo v besedah, posameznih dejanjih ali v celoti, mora biti preroško znamenje za naše bližnje. Kdor želi spreminjati družbeno klimo, se ne more izogniti delu pri svoji nenehni notranji rasti. Vedno znova preverjajte svoja prepričanja ter iščite pristnost v lastnem govorjenju in ravnanju! „Klima Maria“ kot vzdušje, ki ga želimo živeti v Schönstattu, je še posebej usmerjena k takšni postopni a vztrajni rasti ljudi in po njih tudi rasti naših skupnosti.

Iz Prasvetišča v Schönstattu, Vam želim blagoslovljeno pot skozi čas pripravljanja na Veliko noč!

Vaš brat pater Ludwig Güthlein, Schönstattske gibanje, Nemčija

